

ud af dem begge. Det ærede Medlem sagde nok, at der var et stærkt Skel; men Præsterne ville sikkert gøre sig deres yderste Effort for at faa dette Skel jævnt saa meget som muligt, saa at det kommer til at staa for Folks Bevidsthed, at det er een Handling alligevel. For Ojeblikket staa det saaledes for Folks Bevidsthed, som det ærede Medlem ogsaa udtalte, at Ektefælsbet ingen borgerlig Akt er, men kun en firkelig, skønt Sædvanheden er, at der foreligger en borgerlig Akt for den firkelige, men hvis Præsten faar det Hverv at foretage begge Vielser, skal han nok sørge for at blande dem sammen saa meget som muligt, saa at Folk bevare Bevidstheden om, at det kun er en firkelig Akt. Det ærede Medlem nævnte, at de, der særligt have sat sig imod borgerlig Vielse, netop ere Præsterne. Hvorfor, ved jeg ikke. Jeg tænker mig, det er et Pengepørgsmaal; thi der er jo altid en Indtægt forbunden med at vie Folk. En Kendsgerning er det i alt Fald, at det navnlig er den geistlige Stand, der har sat sig mod det borgerlige Ektefæls, og hvis Geistlighedens skulde give os Lov for hvordan Ektefæls skulde foregaa, er jeg sikker paa, at det blev ved det bestaaende. Det store Flertal vilde stemme saaledes, og jeg vil derfor meget fraraade, at det Udvalg, der ventelig vil blive nedsat om denne Sag, paa dette Omtraade tager Hensyn til, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgfreds. Derimod skal jeg indrømme, at Præsten kan være lige saa berettiget til at faa denne Bestilling som andre; jeg tror ikke, at han i sin Kommune eller i sit Pastorat skal være afstaaet fra at faa denne Bestilling. Et han en Mand, der nyder Befolkningens Tillid, er der intet i Vejen derfor. Der bliver leet derhøved, jeg ved ikke hvorfor, jeg tror ikke, det er alle Præster, der fortaar deres Opgave, og der kunde tænkes Præster, som vanskelig vilde kunne forstaa, at det lovgivende Ektefæls heretter skulde være borgerligt. Kun hvor Præsten til fulde fortaar sin Opgave, kan der være Tale om, at Sogneraadet eller hvem det nu er, som skal vælge den, der skal foretage den borgerlige Vielse, kan vælge ham dertil; men skal den borgerlige Vielse have nogen Betydning, maa det staa frit for at vælge en hvilken som helst anden, og Præsten skal ikke være nødt til at have

denne Bestilling. Det var blot denne Udtalelse, jeg vilde imødegaa; ellers kan jeg, som sagt, suldt ud slutte mig til det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgfreds. Jeg haaber, at dette Forslag, maaste med nogle Forandringer, maa blive gennemført som Lov. Hvis Præsterne skulde bestemme Forslagets Stæbne, tror jeg ikke, det bliver Lov, men skal det brede Lag i Befolkningen bestemme det, er jeg ganske sikker paa, at det snart bliver ophøjet til Lov.

Formanden (Eofus Høgsbro): Det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgfreds (M. Nielsen) har Ordet for en kort Bemærkning.

M. Nielsen: Jeg skal fuldstændig undgaa alt, hvad der ligner Personligheder, jeg er alt for forsigtig i mine Udtalelser og holder allermost, af det, der hedder: fortiter in re, suaviter in modo. Jeg skal ikke en Gang forsøge paa at faa konstateret, om det ærede Medlem for Præste Amts 1ste Valgfreds (Sv. Høgsbro) eller jeg bedst kan forstaa; jeg skal i Stedet derfor gaa ind paa selve Realiteten. Det ærede Medlem kunde net ikke fatte, at jeg ikke straks havde forstaaet de Ord, der ere anvendte i § 1, Punkt 2 om disse Mennesker, der havde deres Fornufts fulde Brug, men manglede fornøden Gyne til at forstaa. Jeg ved nu, hvad det ærede Medlem mener dermed; det er specielt døvstumme; men jeg kan ikke tænke mig, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vil nægte døvstumme at blive ægteviede. Om det skulde være de døvstumme, som ikke kunde der Svog, vedkommende Præst kan, eller vedkommende Præst ikke kan det Fingersprog eller Tegnsprog eller Taleprog, som den døvstumme kan, bliver jo en aldeles ligegyldig Sag. Selvfølgelig maa en døvstum, der har sin Fornufts fulde Brug, have Ret til at blive gift lige saa fuldt som enhver af os andre; for at forklare dette, behøves det ikke at tilføje: „og fornøden Gyne til at forstaa“. Disse Ord vedblive i og for sig at være uforstaaelige, thi den, der har sin Fornufts fulde Brug, har eo ipso Gyne til at forstaa, det ligger i Ordene selv, derom kan der ikke tvivles. Saa forklarede det ærede Medlem, hvad han havde ment med Udtrykket „berettigede“ i § 2. Jeg hørte nu ikke